

به نام خدا

جزوات آموزشی برای دانشجویان تربیت معلم آزادگان نیر

سال تحصیلی: ۹۸-۹۹

جلسه ی ۳

مدرس: بهروز گل زاد ننه کران

آموزش علوم تجربی

در جلسات قبل توضیح دادیم که تاکتیک‌های تدریس به چهار نوع تقسیم بندی می شوند که عبارتست از: آغازکننده، متمرکز کننده، گسترش دهنده و پایان دهنده. در یک استراتژی تدریس، هر یک از تاکتیک ها موقعیت خود را دارند. هر کدام برای این مورد استفاده قرار می گیرد که شاگردان را کمی بیشتر به سوی هدف آموزشی راهنمایی کند.

در جلسات قبل تاکتیک های آغازگر و متمرکز کننده را توضیح دادیم . در این جلسه به توضیح روش گسترش دهنده و پایان دهنده می پردازیم.

تاکتیک های گسترش دهنده:

با استفاده از تئوری پیازه، تاکتیک های گسترش دهنده باید با ترویج کنش متقابل شاگردان را از لحاظ ذهنی فعال نگه دارد. از آنجا که انطباق عامل عمده ی کمک به گسترش چارچوب مفهومی یادگیرنده است، روش بحث کردن برای تسریع در بازساماندهی عالی است. با به کاربردن ناهمخوانی ، طرق متعددی برای فعال نگه داشتن ذهن شاگردان وجود دارد.

۱- کودک توضیح خود را با همکلاسیهای خود مقایسه کند.

۲- معلم وانمود کند که از یک توضیح متحیر شده است.

۳- معلم پاسخ طوطی وار را نمی پذیرد، اما میخواهد پاسخ به ثبوت برسد.

این پیشنهاد ها اهمیت واکنش معلم به پاسخ های دانش آموز را نشان می دهد. همچنین این مفهوم را می رساند که معلم با دلیل خواستن به جواب دانش آموز واکنش نشان می دهد.

واکنش نوع دوم برای فعال نگه داشتن ذهن شاگردا است که از شاگرد دیگر خواسته شود که پاسخ او را بخواند و پاسخ را ارزشیابی و در مورد آن قضاوت کند. اگر چنین واکنشی پیوسته و یکسان به کار برده شود به ترویج کنش متقابل همکلاسیها کمک می کند. تاکتیک های پایان دهنده:

تاکتیک های پایان دهنده بخش اساسی هر درس است. یکی از دلایل به کاربردن این بخش خلاصه کردن و تمرکز بر نکات مهم و ضروری هر درس می باشد و منظور دیگر این است که دانش آموزان تا چه حد مطالب را آموخته اند. ساده ترین و آسان ترین نوع تاکتیک پایان دهنده برای استفاده، یک مرور معلم دار است که در آن رئوس مطالب را با یک رشته گفتار خلاصه کننده تکرار می کنید. به هنگام استفاده از این نوع تاکتیک، باید فقط نکات اساسی را ذکر کنیم.